

Janerik Larsson om CLINTON OCH SEXSKANDALERNA

Politik är inte bara en fråga om "sakfrågor" utan i minst lika hög grad en förmåga att marknadsföra personer, att marknadsföra idéer och i allra högsta grad att hantera det moderna massmediasamhället.

Bill Morris skriver i inledningen till sin fängslande bok *Behind the oval office* om Clintons båda ansikten: lördagskvälls-Bill och söndagsmorgons-Bill. Den ene är en hänsynslös sexmarodör, som utan misskund kan attackera varje attraktiv kvinna han får syn på. Den andre är en kyrkobesökare med troskyldig, närmast oskuldsfull uppsyn.

Jag var hösten 1998 helt övertygad om att Clinton skulle tvingas avgå. Jag kunde inte föreställa mig att hans uppenbara lögnar också inför domstol under ed skulle kunna hanteras av Clinton och hans medarbetare på ett sådant sätt att han överlevde politiskt. Men så blev det.

BOKEN OM HUR Clinton klarade sig ur denna knipa har ännu inte skrivits. Förmodligen håller mer än en person på att skriva böcker om denna fas av Clintons sexskandal. Däremot finns nu en ypperlig bok om Lewinsky-skandalen, Michael Isikoffs *Uncovering Clinton – A reporter's story* (Crown 1999), och en kort men oerhört tankeväckande och pregnant bok om den skenhelige lögnaren och bedragaren Clinton. Den har skrivits av David Maraniss, författare till den enda heltäckande Clintonbiografen *First in his class*. Maraniss har i sin 100-sidiga bok *The Clinton enigma* (Simon and Schuster, 1998) analyserat Clintons fyra och en halv minut långa försvarstal i TV den 17 augusti förra året.

Isikoff utgår från Paula Jones-affären. Denna del av Clintons sexskandaler tror jag få i Sverige riktigt förstått. Guvernör Clinton får på en konferens syn på en ung, vacker kvinna. En av hans livvakter ber henne följa med upp på ett hotellrum för att träffa Clinton. Där knäpper han ner sina byxor och beordrar henne att suga av honom. Vilket hon vägrar.

Detta sextrakasserier leder till en långvarig juridisk process som i ett sent skede kopplas vidare till president Clintons affärer med Monica Lewinsky och därefter till Ken Starrs utredning av Clintons affärer av olika slag.

Isikoff är en vanlig hederlig journalist (kanske en ovanlig, hederlig journalist!). När Washington Post vägrar att publicera hans artiklar om Paula Jones lämnar Isikoff tidningen och börjar på Newsweek. Även Newsweeks högsta ledning är för försiktig/feg/hänsynsfull etc för att publicera den mycket omfattande dokumentation Isikoff får fram främst om Lewinsky. Det är först när Matt Drudges nyhetsbrev på Internet offentliggör nyheten (att Newsweek inte vågar publicera Isikoffs material!) som Newsweek tar mod till sig och gör detta (på Newsweeks hemsida och i ett fax till amerikanska medier).

Den som läser *Uncovering Clinton* torde inte för ett ögonblick tvivla på att den amerikanske presidenten är en sexmissbrukare vars drift driver honom både till hänsynslösa kvinnoövergrepp och till att ta enorma risker. Clinton framträder därigenom mera som en medeltida absolut furste än som en demokratiskt vald politiker i ett öppet mediasamhälle.

DEN SOM VILL HA en kort, pregnant bild av Clinton rekommenderas att läsa Maraniss bok. Han konstaterar att Clintons sexuella förehavanden ingalunda – som bl a en del svenska kommentatorer hävdar – är en privatsak. "It seemed to me a matter of narcissism, arrogance, stupidity and cynicism", skriver han. Han citerar en av markisen de Sades biografer som om Clinton har sagt att den amerikanske presidenten likt markisen "was only excited by risk and recklessness".

Augustitalet som Maraniss analyserar saknar varje ursäkt. Ingen ursäkt till anhängarna, till medarbetarna, till Monica eller till landet. Efteråt skulle Clinton steg för steg tvingas till sådana ursäkter. Men inte i detta tal där han erkände att han hade ljugit.

David Broder, den kände Washington Post-journalisten, har drivit en oerhört hård kritik mot Clinton som han anser vara en värre skurk än Nixon. Jag instämmer. Men Clinton och hans medarbetare klarade av det Nixon inte kunde klara av – bl a därför att Nixon hade media mot sig på ett annat sätt än Clinton har haft.

Janerik Larsson (janerik.larsson@gsinfo.se) är författare och VD för Gamla Stans Information AB.